

Віра Стефанюк

В 32-му році то ще якась бараболя, чи буряк, був, чи щось таке, може наквасили огірки, чи щось може було. А вже в 3-ім не було нічого. Не було нічого. Люди вже ходили, уже сіроточки такі в траві, як на весні, то їли, то. Не було нічого. Нічого не було.

Мені залишилося в пам'яті що я була дуже пухла, голодна, немічна. Я вже не могла устати. Але так їсти хотіла, що уже не знати, що. І якось так, від Бога, я молилась багато, й мама молилася, й мама пішла в яму, й знайшла їжака. Ви знаєте, що то їжак? Вона там знайшла їжака, й вона його почистила й спекла. То я була мала, вона мені більше дала, сама трошки взяла, й мені то дало життя.

Я не знаю, багато загинуло. Бо люди лежали, не було кому зарити, бо люди сили не мали яму викопати. Пухлі були, не мали сили. Один чоловік побачив kota напроти моєї хати, а то такий горбик був зелений, трава росла. І кіт ішов, біг. А він за ним, думає, я його зараз злапаю, й зварю, чи спечу, й з'їм, буду уже не голодний, трохи. Й кіт утік, а чоловік упав й помер, й не було кому його взяти, поховати.